

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobců: a) A. H., narozený dne X
 bytem X
 b) T. M., narozený dne X
 bytem X
 zastoupení advokátem JUDr. Petrem Veselým
 sídlem Nerudova 348, 432 01 Kadaň

proti
žalovanému: **Policejní prezident**
 sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného č. j. PPR-7795-18/ČJ-2023-990131 ze dne 19. 5. 2023

takto:

- I. Žaloba žalobce a) proti výroku I. rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2023 v rozsahu zamítnutí odvolání P. H., L. H., M. M. a T. M. a proti výroku II. téhož rozhodnutí **se odmítá.**
- II. Žaloba žalobce a) proti výroku I. rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2023 v rozsahu, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání, **se zamítá.**
- III. Žaloba žalobce b) proti výroku I. rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2023 v rozsahu zamítnutí odvolání A. H., P. H., L. H. a M. M. a proti výroku II. téhož rozhodnutí **se odmítá.**
- IV. Žaloba žalobce b) proti výroku I. rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2023 v rozsahu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jímž bylo zamítnuto jeho odvolání, **se zamítá.**

V. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „krajský ředitel“) rozhodnutím ze dne 29. 11. 2022 zamítl žádosti žalobců [výrokem III. ve vztahu k žalobci a) a výrokem VIII. ve vztahu k žalobci b)] o doplacení služebního příjmu za dobu přestávek ve službě na jídlo a odpočinek za období od 1. 1. 2018 do 9. 3. 2021. Odvolání žalobců a P. H., L. H. a M. M. proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl výrokem I. žalobou napadeného rozhodnutí. Současně žalovaný výrokem II. napadeného rozhodnutí nepřiznal M. M. náhradu nákladů řízení.
2. Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci dvěma samostatnými žalobami, které soud usnesením ze dne 23. 8. 2023, č. j. 141 Ad 1/2023-45, spojil ke společnému projednání.

Žaloby

3. V žalobách žalobci uvedli, že k problematice přestávek v práci existuje bohatá judikatura – nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1854/20, rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 257/2018, 8 As 160/2018, 9 As 89/2021 a 9 As 40/2020 a rozsudky Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 21. 2. 2018 ve věci C-518/15, *Matzak*, ze dne 9. 3. 2021 ve věci C-344/19, *Radiotelevizija Slovenija*, a ze dne 9. 3. 2021 ve věci C-580/19 *RJ v. Stadt Offenbach am Main*. Z těchto rozhodnutí podle žalobců vyplývá, že pokud rozsah povinností zasahujících do čerpání přestávky přesáhne určitou mez, je nutno přestávku považovat za výkon práce a proplatit ji.
4. Žalobci namítali, že krajský ředitel neprovedl navržené důkazy výsledkem jednotlivých žadatelů (žalobců, P. D., P. G., P. H., L. H., J. K. a M. M.) a svědka J. Ř., aniž tento postup zdůvodnil. V důsledku neprovedení těchto důkazů nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Žalobci proto navrhli, aby tyto výsledky provedl soud.
5. Služební orgány vycházely podle žalobců ze skutkového stavu, jaký jim popsali vedoucí Bc. S. C. a Ing. M. S. a dozorčí Bc. J. D., a nepřijaly skutkový stav popsany žadateli při jednání dne 18. 5. 2022. Žalobci konstatovali, že vedoucí byli odpovědní za situaci na oddělení, a pokud by se nárok žalobců ukázal oprávněným, jednalo by se o jejich selhání. Jejich výpověď má proto podle žalobců nižší věrohodnost a neexistuje důvod, proč by jimi predestovaná skutková verze měla být důvěryhodnější než verze žadatelů.
6. Žalobci dále poukázali na to, že svědek Bc. D., který v době podání svědecké výpovědi pracoval u Policie České republiky a měl motiv svému zaměstnavateli neublížit, dal v některých bodech žadatelům za pravdu. Potvrdil, že hlídkoví policisté zůstávají v době přestávky na služebně, aby byli připraveni na okamžitý zásah, a že zhruba v jedné třetině případů dochází k narušení přestávky. Tyto pasáže jeho výpovědi však služební orgány pominuly. Narušení jedné třetiny přestávek podle žalobců samo o sobě vede k závěru, že se nejednalo o plnohodnotné přestávky a tyto měly být proplaceny. Za posuzované období (cca 38 měsíců) došlo k zásahu v době přestávky v 45 případech u žalobce a) a v 37 případech u žalobce b), což při čtrnácti dvanáctihodinových směnách žalobci nepovažovali za nízké číslo. Dodali, že je zde zjevný rozpor s výpovědí svědka Bc. D. uvádějícího cca 1/3 případů. Tímto rozporem se služební orgány vůbec nezabývaly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Podle žalobců není správný ani závěr služebních orgánů o zastupitelnosti v době přestávek. Okruh zástupců uváděný svědky Bc. D. a Ing. S. se lišil, což na žalobce působí podezřele a nevěrohodně. Žalobci podotkli, že městská policie i oddělení obecné kriminality policie mají jiné zaměření a je otázkou, zda by zvládly řešit všechny situace (včetně vážných), k nimž může dojít. Dojezdová vzdálenost 10 až 20 minut podle žalobců v závažných případech (hrozící újma na zdraví včetně domácího násilí) neumožňovala čekání na příjezd hlídky ze sousedních obvodů (Kláštorec nad Ohří, Březno u Chomutova, Chomutov), neboť zpoždění by mohlo být fatální.
8. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 160/2018 žalobci zdůraznili, že je povinností vedoucího zajistit řádné čerpání přestávky; nepostačí, že to teoreticky umožní a mlčky bude přihlížet tomu, že přestávka není fakticky čerpána. Žalobci proto odmítli závěr služebních orgánů, že v době přestávky připraveni být nemuseli. Dále poukázali na určitý neformální tlak. Spatřovali jej v tom, že podle svědka Bc. D. dozorčí běžně využíval hlídkové policisty i v době přestávky; sice hovořil o teoretické možnosti výjezd odmítnout, ale zároveň takové jednání hodnotil slovy, že ho považuje za extrém a řádný policista to neudělá. Systém na stanici byl podle žalobců nastaven tak, že pokud by kdokoli z příslušníků trval na dodržování přestávky, jeho kolegové by jej nepovažovali za řádného policistu. Možnost zastupitelnosti a nerušeného čerpání přestávky tak podle žalobců byla jen teoretickou variantou.
9. Žalobci popsali, že byli zařazeni do skupiny hlídka, všechny směny žalobce a) a naprostá většina směn žalobce b) v rozhodném období byly směny hlídkové; pouze výjimečně žalobce b) vykonával jako zástup práci dozorčí služby. Nesouhlasili s argumentací krajského ředitele, že dozorčí službu vykonávali žalobci včetně dalších žadatelů a *de facto* si sami narušovali přestávky tím, že se navzájem posílali na výjezdy. Žalobci uzavřeli, že i podle svědka Bc. D., který vypovídal ve prospěch policie, museli být během přestávky připraveni vyjet, museli být ve stejnokroji, mít u sebe služební telefon a zbraň; k výjezdům docházelo poměrně často. Takové přestávky mají podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 60/2018 povahu přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), nikoli povahu přestávky podle § 60 odst. 1 a 2 téhož zákona. Podle žalobců proto měly být proplaceny.
10. Žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobám

11. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že výsledky příslušníků obvodního oddělení byly nadbytečné, neboť pro posouzení žádosti žalobců a vypořádání jejich odvolacích námitek postačovaly podklady shromážděné ve spisu. Jednotlivé, vzájemně korelující, důkazy podle žalovaného jednoznačně vyvrátily tvrzení žalobců a poskytly obraz o faktickém stavu obvodního oddělení. Žalovaný podotkl, že účastníka řízení nelze vyslýchat jako svědka, a proto by bylo nevhodné jej předvolávat, aby své vyjádření nadiktoval do záznamu. Žadatelé, včetně obou žalobců, měli možnost se k věci vyjádřit mimo jiné v rámci ústního jednání dne 18. 5. 2022.
12. Vyslechnutí svědci vypovíдали po poučení o následcích nepravdivé či neúplné výpovědi a z jejich služebního zařazení nelze podle žalovaného usuzovat na nepravdivou výpověď.

Žalobci v průběhu řízení netvrdili ani neprokázali, že byly splněny podmínky uvedené v § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozdíly ve výpovědích svědků byly podle žalovaného odstraněny tzv. analýzou služeb, podle které se za posuzované tříleté období jednalo jen o 45 zásahů do přestávek u žalobce a) a 37 zásahů u žalobce b). To prokazuje mimořádnost narušování plánovaných přestávek a potvrzuje výpověď svědků o možnosti čerpat přestávky v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.

13. Žalovaný odmítl, že by z výpovědi svědka Bc. D. účelově vybral pouze tvrzení podporující správnost jeho závěrů. Konstatoval, že výpověď hodnotil v kontextu ostatních důkazů a dospěl k závěru o zajištění nerušeného čerpání přestávek. Trávení přestávek na služebně a dostupnost na služebním telefonu podle žalovaného neznemožňuje plnohodnotně čerpat přestávku. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 40/2020. Žalovaný vysvětlil, že svědek zahrnul mezi případy nemožnosti čerpání přestávky v plánovaném čase i situace nesouvisející s neodkladným výjezdem na místo, kdy žalobci z vlastní iniciativy (dobrovolně) vyjeli pár minut před koncem plánované přestávky. Přesný počet narušení přestávek podle žalovaného objektivně zachycuje tzv. analýza služeb. Narušení jedné přestávky měsíčně (průměrně) označil žalovaný za výjimku, jež nevyvrací, že možnost čerpání přestávek je v obecné rovině zajištěna.
14. Podle žalovaného byla v teritoriu obvodního oddělení taková bezpečnostní situace, že výjezdy na oznámení většinou snesly odklad, tj. příslušníci mohli přestávku čerpat v plánovaném čase bez nutnosti zajištění vystřídaní. K vyslání nejbližší hlídky bez ohledu na to, zda čerpá přestávku, docházelo jen při mimořádných událostech (bezprostřední ohrožení života či zdraví), což nebylo pravidelné. Navíc z výpovědi svědků vyplynulo, že pro nikoli mimořádné události byla zajištěna zastupitelnost příslušníky skupiny dokumentace a vedlejšího obvodního oddělení. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 89/2021 a konstatoval, že žalobcům bylo umožněno čerpat přestávky a současně jim nebyla uložena žádná omezení, která by objektivně a významně ovlivnila jejich možnost volně nakládat s volným časem. Dílčí odlišnosti ve výpovědích svědků podle žalovaného nenasvědčují nefunkčnosti systému zástupu, jak se snaží dovodit žalobci.
15. Žalovaný trval na tom, že žalobci měli faktickou možnost přestávky ve službě zvoleným způsobem čerpat – při běžném nápadu trestné činnosti nemusela hlídka během přestávky vyjet okamžitě (pravidlo), na místo události byla vyslána pouze v případech bezprostředního ohrožení života a zdraví (výjimka). Omezení žalobců ve způsobu trávení přestávek (povinnost být na příjmu) podle žalovaného nepředstavuje popření smyslu a účelu přestávky. K zohledňování možnosti vzniku mimořádných událostí při plánování přestávek citoval žalovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 25 Ad 3/2022.
16. Podle žalovaného byla praxe na obvodním oddělení nastavena pokynem krajského ředitele o sjednocení vykazování přestávek na jídlo a odpočinek ze dne 27. 9. 2017. Podmínky obvodního oddělení (včetně nastaveného systému zástupu a možnosti posunutí přestávky) žalobcům podle žalovaného objektivně umožňovaly nerušené čerpání přestávek. K jejich tvrzení, že postupovali tak, aby byl splněn zájem služby, bez ohledu na své soukromé potřeby, žalovaný podotkl, že tak činili z vlastního uvážení, nikoli z důvodu faktických poměrů na služebně. Domněnku žalobců, že by nebyli považováni za řádné policisty, označil žalovaný za subjektivní. S ohledem na výjimečnost nutnosti okamžitých výjezdů pokládal žalovaný za irrelevantní, kdo byl v pozici dozorčího. Žalovaný dodal, že ve směnách

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dozorčí služby byla ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru plánována toliko přiměřená doba na jídlo a odpočinek započítávaná do doby služby.

17. Žalovaný navrhl, aby soud žaloby zamítl jako nedůvodné.

Replika žalobců

18. Žalobci v replice uvedli, že souhrnné vyjádření žadatelů nemůže nahradit svědecké výsledky. Podotkli, že byt nelze účastníka řízení vyslýchat jako svědka, neznamena to, že jej nelze vyslýchat vůbec. K neprovedení výsledku svědka Ř. se žalovaný vůbec nevyjádřil. Podstatnější než formální poučení o následcích křivé výpovědi, je podle žalobců skutečný motiv svědka a jeho postoj k věci. Svědek Ing. S. byl vedoucím pracovníkem odpovědným za čerpání přestávek a jejich případné proplácení. Žalobci poznamenali, že tzv. analýza služeb nic nevypovídá o důvodu narušení přestávky. Závěr rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 Ad 4/2021 o vyšší věrohodnosti výpovědí vedoucích příslušníků nelze podle žalobců generalizovat. Nesouhlasili ani s tím, jak žalovaný bagatelizoval pro ně příznivé části výpovědi svědka Bc. D.
19. Tvzení žalovaného, že podle mapy kriminality tvoří 90 % deliktů přestupky bez nutnosti okamžitého výjezdu, označili žalobci za irrelevantní. Podotkli, že v době přestávky zpravidla vyjížděli po telefonátu na linku 158, která neslouží k oznamování běžných přestupků, nýbrž pro oznámení mající charakter tísňových výzev (přímé ohrožení života, zdraví, majetku nebo veřejného pořádku). Zdůraznili, že stupeň naléhavosti oznámení lze zjistit až po jeho prověření. Pokud navzdory oznámení na linku 158 došlo k závažné újmě, vedení podle žalobců důkladně vyšetřovalo průběh zásahu včetně doby od oznámení na linku 158 do příjezdu hlídky na místo. Z těchto důvodů podle žalobců nefungoval systém zastupitelnosti a žalobci museli být ve vlastním zájmu i v zájmu policie k dispozici pro okamžitý zásah i v době přestávky. Žalobci připustili, že teoreticky byl systém zastupitelnosti nastaven, v praxi jej však dozorčí (včetně žalobců) nevyužívali. Pokud služební orgány tvrdily opak, měly k tomu provést dokazování, což neučinily.
20. Podle žalobců byla omezení čerpání přestávek zásadní a není pravdou, že by o přestávkách dobrovolně vyjížděli na zásahy; naopak, vždy to bylo nutné a bezodkladné. Žalobci odmítli žalovaným užívané rozlišení oznámení občanů na běžná a výjimečná (bezprostřední ohrožení života a zdraví). Z tzv. analýzy služeb podle žalobců vyplynulo, že k situaci, jež byla podle žalovaného výjimečná, došlo v případě žalobce a) 45krát za tři roky. Svědek Bc. D. pak uváděl mnohem vyšší číslo. Žalobci proto nesouhlasili s tím, že se jednalo o naprosto výjimečnou situaci. Argument, že v případě trvání na přestávce by nebyli považováni za řádné policisty, není podle žalobců jen jejich subjektivní pohled na danou situaci, nýbrž jde o pohled jejich kolegy dozorčího Bc. D.
21. Žalobci uzavřeli, že služební orgány se neprovedením navržených výsledků dopustily závažných procesních pochybení. Trvali na tom, že k narušování přestávek nedocházelo jen ojediněle.

Posouzení věci soudem

22. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda byly žaloby podány osobami k tomu oprávněnými. Jednotlivé výroky napadeného rozhodnutí přitom posuzoval samostatně.
23. Soud shledal, že výrok I. napadeného rozhodnutí v rozsahu, jímž byla zamítnuta odvolání osob odlišných od každého ze žalobců, a výrok II. téhož rozhodnutí na první pohled nijak

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nezasahují do práv žalobců. Podat žalobu proti zmíněným částem výroku I. mohly výhradně osoby, jejichž odvolání jimi byla zamítnuta, nikoli žalobci. Proti výroku II. napadeného rozhodnutí pak mohl podat žalobu výhradně M. M. Soud tak dospěl k závěru, že žalobci jsou osobami zjevně neoprávněnými k podání žaloby proti výroku I. napadeného rozhodnutí v rozsahu zamítnutí odvolání ostatních účastníků správního řízení a proti výroku II. napadeného rozhodnutí. Žaloby proto soud v tomto rozsahu podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odmítl jako podání osob k tomu zjevně neoprávněných.

24. Žaloby ve zbývajícím rozsahu nejsou důvodné.
25. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal výhradně v mezích včas uplatněných žalobních bodů. Není totiž možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jejich obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci advokáta žalobců (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).
26. Předmětem sporu v nyní řešené věci je otázka, zda žalobci vykonávali službu, v jejímž rámci mohli čerpat přestávky na jídlo a odpočinek (§ 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru), nebo službu, při které jim měla být poskytnuta přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona.
27. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že *příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny*
 - a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut,
 - b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
28. Tato přestávka ve službě se nezapočítává do doby služby (§ 60 odst. 2 zákona o služebním poměru).
29. Z § 60 odst. 3 téhož zákona plyne, že *jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek*. Tato doba se naopak do doby služby započítává.
30. Smyslem institutu přestávky na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru je to, že jde o „zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44). Vyhodnocení, zda je režim výkonu služby přerušitelný (a spadá pod § 60 odst. 1 daného zákona), závisí v první řadě na charakteru služby a objektivních podmínkách na pracovišti, tedy na tom, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42). Z obou citovaných rozsudků zároveň plyne, že nepřetržitost služby nicméně neznamená, že se jedná i o službu, kterou nelze ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru přerušit. Důvodem, pro který nelze přestávku na jídlo a odpočinek čerpat, je obsah (náplň) služby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78), ale i pracovní prostředí či vyčerpání příslušníků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

j. 9 As 89/2021-65). Pokud jde tedy o službu vykonávanou nepřetržitě, je nutné zkoumat, zda je technicky, resp. technologicky zajištěna možnost přerušit výkon služby a provést zastoupení jiným příslušníkem a zda je zástup za příslušníka, který přestávku čerpá, předvídatelně a dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 257/2018-44) a personálně zajištěn, tj. zda existuje dostatek personálních kapacit ke střídání příslušníků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 160/2018-42).

31. Klíčové je tedy zjištění, zda je umožněno přestávku čerpat v požadované délce a bez toho, aby se příslušník musel věnovat služebním úkolům. O nepřerušitelnou službu se tak jedná rovněž v případech, kdy příslušníci bezpečnostních sborů jsou z různých důvodů, jako je např. nutnost plnění určitých služebních úkolů či pohotovost, fakticky omezeni v trávení celé doby přestávky podle vlastního uvážení. Nepředvídatelnost možných přerušení přestávky je totiž může stavět do stavu trvalé ostražitosti, jak Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku č. j. 9 As 89/2021-65. Podstatná pro určení, zda je výkon služby přerušitelný, či nikoli, je faktická možnost čerpání přestávky bez omezení, jež objektivně a významně ovlivňují možnost příslušníka během přestávky volně nakládat s časem a věnovat se vlastním zájmům. Naopak, určitý diskomfort při čerpání přestávky (např. praktická nemožnost opustit budovu a skutečnost, že příslušník na sobě v budově musí mít služební úbor a vysílačku) podle uvedeného rozsudku nebrání tomu, aby čas poskytnutý jako přestávka splňoval požadavky podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. *„Aby tedy bylo možné konstatovat, že výkon služby příslušníků lze přerušit, musí být příslušníkům umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem tak, aby bylo zřejmé, že po celou dobu přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si, a to s výjimkou případné aktivace jejich zákonné zakročovací povinnosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2024, č. j. 8 As 181/2022-73).
32. Pro závěr o „přerušitelném“ výkonu služby je tedy rozhodující skutečná, personálně zajištěná zastupitelnost, prokazatelně existující organizační, technické, resp. technologické zabezpečení čerpání přestávek bez omezení, jež objektivně znemožňují čerpat celou přestávku v zákonné délce a standardu podle vlastního uvážení (např. pohotovost).
33. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 181/2022-73 však *„toto vnímání fakticity čerpání přestávek nicméně nevyžaduje přezkum (ne)čerpání každé jednotlivé přestávky, často roky nazpět. Tento závěr rovněž plyne z podstaty rozlišení obou režimů a znění § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Uvedené ustanovení výslovně uvádí, že přiměřená doba na jídlo a odpočinek, jež se započítává do výkonu služby, náleží u služby, jejíž výkon nemůže být přerušen“* (zvýraznění doplněno). Již z jazykového znění je tak zřejmé, že pro uplatnění tohoto ustanovení není rozhodné, zda výkon služby byl či nebyl v každém jednotlivém případě přerušen, ale to, zda je přerušování obecně možné“.
34. Režim podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru představuje výjimku, která může být aplikována jen při splnění podmínek v tomto ustanovení uvedených (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, č. 3925/2019 Sb. NSS). Podstatou je tedy umožnit příslušníkům přestávku na jídlo a odpočinek čerpat v uvedeném standardu a požadované délce. Pouze pokud to nejde, má být podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru poskytnuta alespoň přiměřená doba na jídlo a odpočinek. Ta se započítává do doby služby právě z důvodu, že není zajištěna v požadované délce a standardu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

35. V rozsudku č. j. 8 As 181/2022-73 Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „*důraz na skutečné čerpání namísto faktické (strukturální) možnosti přestávky čerpat by nicméně mohl vést k tomu, že příslušníci bezpečnostních sborů přestávky čerpat fakticky nebudou – ačkoli tak činit mohou – s cílem dovolávat se jejich započítání do doby služby. Podřazení takové situace bez dalšího pod režim podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru by bylo v rozporu nejen s jeho výjimečnou povahou, ale i s výše uvedeným smyslem a účelem, kterým je poskytnutí přestávky*“. Své závěry pak shrnul takto: „*Pokud je čerpání přestávek fakticky možné, tj. zastupitelnost příslušníků je skutečně personálně zajištěná a prokazatelně existuje organizační, technické, resp. technologické zabezpečení čerpání přestávek, není samotné (ne)čerpání každé jednotlivé přestávky rozhodující. Skutečné nečerpání jednotlivých konkrétních přestávek nicméně může být faktorem, který poukazuje na případnou nemožnost čerpat přestávky z objektivních důvodů, např. s ohledem na omezení jako je pohotovost, nebo nedostatek technického, organizačního či personálního zabezpečení čerpání přestávek. Důvody pro nečerpání jednotlivých přestávek však mohou být i jiné. Proto i v případech, kdy je v obecné rovině možnost čerpání přestávek zajištěna, v některých jednotlivých případech k jejich čerpání nemusí dojít*“.
36. S těmito závěry se zdejší soud ztotožňuje a považuje je za příléhavé i pro nyní řešenou věc.
37. Oba žalobci byli v rozhodném období od 1. 1. 2018 do 9. 3. 2021 ustanoveni na služebním místě inspektor a působili u obvodního oddělení Kadaň. Žalobci nezpochybňovali, že výkon služby v jejich případě zahrnoval tři základní typy činností – vlastní šetření na přidělených spisech a administrativní činnost, hlídková služba spojená s výjezdy a dozorčí služba. Argumentace žalobců směřovala výhradně proti závěrům týkajícím se výkonu hlídkové služby. Žalobci naopak nijak nezpochybňovali, že výkon vlastního šetření na přidělených spisech a administrativní činnost si organizovali sami a s výjimkou případných výjezdů nebyla u tohoto typu činnosti zjištěna nutnost provádět úkony v době naplánovaných přestávek. Žalobci rovněž nezpochybňovali, že výkon dozorčí služby byl nepřetržitý, bez plánovaných přestávek, tedy v režimu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Soud se proto zaměřil na hlídkovou službu spojenou s výjezdy.
38. Nejprve se soud zabýval námitkami napadajícími skutková zjištění služebních orgánů, rozsah provedeného dokazování a hodnocení důkazů.
39. Žalobci především namítali, že služební orgány neprovedly výslech žadatelů a svědka J. Ř. a že krajský ředitel tento postup neodůvodnil. Soud k tomu ze správního spisu zjistil, že žalobci navrhli jako důkaz pouze výslech jednotlivých žadatelů (žalobců, P. D., P. G., P. H., L. H., J. K. a M. M.), a to v podání ze dne 4. 6. 2021. Výslech svědka J. Ř. ani jeden ze žalobců v řízení před krajským ředitelem ani v odvolacím řízení nenavrl. Žalobci proto nemohou služebním orgánům vytýkat, že tento důkaz neprovedly.
40. Pokud jde o výslech jednotlivých žadatelů, krajský ředitel na straně 25 svého rozhodnutí uvedl, že došlo k dostatečnému prokázání všech skutečností a dosavadní výslechy svědků a vyjádření žadatelů při ústním jednání (18. 5. 2022) vedly k dostatečnému zjištění skutečného stavu pro vydání rozhodnutí. Skutkový stav byl podle krajského ředitele zjištěn v důkazním standardu označovaném jako stav bez důvodných pochybností. Tuto argumentaci pak dále rozvinul žalovaný v napadeném rozhodnutí. Na straně 20 konstatoval, že nemá pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a že další dokazování by bylo nadbytečné. Na straně 25 žalovaný dodal, že výpověď vedoucího obvodního oddělení se v podstatných bodech (způsob trávení přestávky, zastupitelnost, postup při posunu přestávky) shoduje s výpovědí svědka Bc. D. a dalšími provedenými důkazy (zejména analýzou služeb, vyjádřením

bývalého vedoucího oddělení či poznámkami k instruktaži o změně času přestávky). Tím byla podle žalovaného potvrzena správnost výpovědi vedoucího obvodního oddělení a odstraněny nejasnosti vyplývající z odlišných tvrzení žadatelů (včetně žalobců). Žalovaný vyslovil, že pro zjištění faktických poměrů na služebně nebylo nutné provádět navrhované výsledky žadatelů, neboť ti měli možnost se k věci vyjádřit při ústním jednání dne 18. 5. 2022. Jejich tvrzení, že jim nebylo umožněno čerpat přestávku, nebyla podle žalovaného potvrzena žádnými dalšími důkazy.

41. Na základě těchto zjištění soud shledal, že služební orgány dostatečně zdůvodnily, proč neprovedly důkazy, které žalobci navrhli. Soud zároveň souhlasí se služebními orgány v tom, že provedené výsledky se v podstatných okolnostech navzájem shodují a odpovídají též listinným podkladům. Mezi ty patří i opakovaně zmiňovaná analýza služeb, proti které žalobci v žalobě neuplatnili žádné námitky.
42. Žalobcům lze přisvědčit v tom, že služební orgány skutečně vycházely z výpovědí svědků Bc. S. C., Ing. M. S. a Bc. J. D. Nejednalo se však o jediné provedené důkazy. Zohlednily rovněž listinné podklady (popis organizace výkonu služby na obvodním oddělení Kadaň, popisy služebních míst, evidenci služeb za roky 2018 až 2021, seznámení s pokynem krajského ředitele o sjednocení vykazování přestávek na jídlo a odpočinek ze dne 27. 9. 2017, souřadnice GPS z výkonu služeb, analýzu služeb a úřední záznamy o nevyčerpání přestávky) a shledaly, že se s těmito výpověďmi shodují. Také výpověď svědka Bc. D. odpovídá zjištěním plynoucím z ostatních provedených důkazů. Soud proto neshledal žalobci naznačovanou snahu tohoto svědka stranit jejich protistraně.
43. Upozorňují-li žalobci na některé pasáže výpovědi svědka Bc. D., soud připomíná, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na stranách 15 a 16 reagoval na tvrzení tohoto svědka, že hlídkoví policisté zůstávají v době přestávky na služebně vystrojeni a vyzbrojeni, aby byli připraveni na okamžitý zásah. V té souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 40/2020-78 a ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, řešící diskomfort při čerpání přestávky.
44. Žalovaný rovněž vysvětlil, že tento svědek mezi případy, kdy žalobci nemohli čerpat přestávku v plánovaném čase, zahrnul i případy, které nesouvisely s neodkladným výjezdem na místo události a kdy žalobci z vlastní iniciativy vyjeli pár minut před koncem plánované přestávky. Není tedy pravda, že by služební orgány pominuly výpověď uvedeného svědka, že k narušení přestávky dochází zhruba v jedné třetině případů. Žalovaný na toto zjištění v napadeném rozhodnutí řádně reagoval a zdůvodnil také, proč vycházel z údajů obsažených v analýze služeb (srov. stranu 17 napadeného rozhodnutí). Tato analýza spočívala v tom, že instruktaže žadatelů (denní plány služby včetně přestávek) byly porovnány s GPS souřadnicemi služebních vozidel a zjištěné rozpory v místě výskytu služebního vozidla (hlídky) a naplánovaných služebních úkolů byly vyhodnoceny jako možné narušení přestávky; v úvahu byly vzaty též poznámky informující o změně času přestávky.
45. Soud považuje za logické, že žalovaný upřednostnil údaje z analýzy služeb před výpovědí svědka Bc. D., neboť svědek uváděl obecný odhad počtu případů narušení přestávky, zatímco analýza obsahovala konkrétní čísla. Těmito čísly koneckonců v žalobě argumentovali i sami žalobci, aniž by dotčenou analýzu služeb jakkoli zpochybnili. Teprve v replice, podané až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, žalobci poznamenali, že analýza služeb nic nevypovídá o důvodu narušení přestávky. Tomu se soud bude věnovat níže.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

46. Lze tedy uzavřít, že žalovaný neopomenul žalobci zdůrazňované pasáže výpovědi svědka Bc. D. a vysvětlil rovněž rozpor mezi touto výpovědí a analýzou služeb. Tímto svědkem zohledněné situace, kdy se nejednalo o neodkladný výjezd na místo události nebo kdy žalobci z vlastní iniciativy vyjeli pár minut před koncem plánované přestávky, nelze s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 181/2022-73 považovat za případy, kdy žalobci nemohli přestávku čerpat. Jejich zohlednění by totiž mohlo vést k tomu, že příslušníci bezpečnostních sborů přestávky čerpat fakticky nebudou – ačkoli tak činit mohou – s cílem dovolávat se jejich započítání do doby služby.
47. Vzhledem ke vzájemnému souladu svědeckých výpovědí a listinných důkazů soud nesdílí názor žalobců o nižší věrohodnosti zmíněných svědků a má za to, že služební orgány zjistily skutkový stav dostatečně a řádně. Skutková verze popisovaná žalobci nemá oporu v provedeném dokazování (svědci, listiny), a proto je logicky nevěrohodná. Soud tedy nezjistil namítaná procesní pochybení služebních orgánů.
48. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že jednotlivé služby byly plánovány předem včetně stanovení přesného času čerpání přestávek. Konkrétní údaje jsou uvedeny v jednotlivých instrukcích (denní plány služby včetně přestávek). Ani tyto skutečnosti žalobci nezpochybňovali; namítali pouze to, že plánované přestávky byly často narušeny, resp. že je nemohli plnohodnotně čerpat. Tím se soud bude zabývat níže.
49. Podle názoru soudu byla dostatečně prokázána i zastupitelnost. Svědek Ing. S. vypověděl, že zastupitelnost je řešena policisty, kteří v té době přestávku nečerpají (včetně svědka a jeho zástupce), a nedalekými obvodními odděleními Klášterec nad Ohří a Březno, prvosledovou hlídkou oddělení hlídkové služby Chomutov, případně druhou hlídkou obvodního oddělení Kadaň, je-li postavena. Svědek také zmínil spolupráci s Městskou policií Kadaň. Také svědek Bc. D. uvedl, že zastupitelnost řeší s Městskou policií Kadaň, obvodním oddělením Klášterec nad Ohří nebo hlídkovými odděleními v Chomutově, případně s jiným oddělením v Chomutově. Podobně Bc. C. ve svém písemném vyjádření podaném v průběhu správního řízení potvrdil, že zastupitelnost byla zajištěna přítomností druhé hlídky nebo policisty podílejícími se na zpracování oznámení či policisty skupiny dokumentace, kteří měli přestávky plánované v rozdílnou dobu; dále zmínil úzkou spolupráci s Městskou policií Kadaň a blízkým obvodním oddělením Klášterec nad Ohří.
50. Rozdíly ve výpovědích svědků ohledně zastupitelnosti nepovažuje soud za zásadní. Skutečnost, že svědek Bc. D. uvedl zástupce v jiném pořadí než svědek Ing. S. a nezmínil obvodní oddělení Březno a druhou hlídku obvodního oddělení Kadaň, je-li postavena, nevyvolává nevěrohodnost těchto svědků ani jakékoli podezření. Soud zdůrazňuje, že svědci nebyli tázáni na úplný výčet možných zástupců ani na pořadí, v jakém se na ně obrací. Z rozdílů, na které poukazovali žalobci, tak nelze nic dovozovat. Ostatně i sami žalobci v replice připustili, že systém zastupitelnosti byl nastaven, jen jej údajně v praxi nevyužívali.
51. Pokud jde o zastupitelnost Městskou policií Kadaň, soud upozorňuje žalobce na to, že žalovaný ve shodě s nimi tuto možnost odmítl z důvodu odlišných úkolů obecní policie (srov. stranu 11 napadeného rozhodnutí). Soud však chápe, že se svědkové v případě, kdy oznámení spadalo do okruhu úkolů městské policie, na Městskou policii Kadaň obraceli, a proto ji ve svých výpovědích zmínili.
52. K námitce žalobců, že dojezdová vzdálenost 10 až 20 minut v závažných případech (hrozící újma na zdraví včetně domácího násilí) neumožňovala čekání na příjezd hlídky ze sousedních obvodů (Klášterec nad Ohří, Březno u Chomutova, Chomutov), neboť zpoždění by mohlo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

být fatální, soud podotýká, že policie nemá zákonem stanovenou dojezdovou dobu. Žalobci uváděná doba až 20 minut přitom odpovídá zákonnému limitu pro zdravotnickou záchrannou službu (srov. § 5 odst. 2 zákona č. 374/2011 Sb., o zdravotnické záchranné službě). Daný argument tak není způsobilý zpochybnit systém zastupitelnosti na příslušném obvodním oddělení.

53. Žalovaný ostatně v napadeném rozhodnutí upozornil na to, že podle mapy kriminality tvoří 90 % všech deliktů přestupky, u nichž není předpoklad nutnosti okamžitého výjezdu. Tento argument žalobci v žalobě nijak nezpochybnili. Teprve v replice, podané až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, žalobci poznamenali, že jde o irelevantní argument, aniž vysvětlili proč. Na rozdíl od žalobců však soud chápe, že z hlediska četnosti možného narušení přestávky má význam, v jakém procentu případů nastává nutnost okamžitého výjezdu.
54. Tvrdí-li žalobci, že podle svědka Bc. D. mělo narušení přestávky přednost před zastupitelností, soud konstatuje, že to z jeho svědecké výpovědi nevyplývá. Svědek Bc. D. sice uvedl, že pokud je to nutné a příslušníci nemají problém vyjet, tak je s jejich souhlasem vyšle i v době přestávky. Pokud mu příslušníci nahlásili, že čerpají přestávku, svědek zajišťoval zastupitelnost. Tato část výpovědi by skutečně nasvědčovala závěrům žalobců. Soud však nepřehlédl, že svědek Bc. D. současně vypověděl, že jako dozorčí ví, kdy mají příslušníci přestávky, a do systému KAREL (který rozesílá informace o výjezdu) je zařadí až po vyčerpání přestávky. Z toho podle názoru soudu plyne, že svědek primárně příslušníky čerpající přestávku vůbec neoslovoval (do systému je řadil až po vyčerpání přestávky). V takovém případě tedy logicky musel oslovit někoho ze zastupujících. Soud proto nesouhlasí s názorem žalobců, že svědek upřednostňoval narušení přestávky před zastupitelností.
55. Soud uzavírá, že v případě obvodního oddělení Kadaň byla zastupitelnost příslušníků zajištěna (jinými příslušníky téhož oddělení, nedalekými obvodními odděleními Klášterec nad Ohří a Březno, prvosledovou hlídkou oddělení hlídkové služby Chomutov, případně Městskou policií Kadaň, pokud to bylo v její kompetenci) a prokazatelně existovalo organizační, technické, resp. technologické zabezpečení čerpání přestávek, neboť ty byly plánovány předem a konkrétně vymezeny v jednotlivých instrukcích. Vycházeje z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 181/2022-73 tak zdejší soud konstatuje, že samotné (ne)čerpání každé jednotlivé přestávky není rozhodující.
56. S ohledem na žalobní argumentaci však soud dále zkoumal, zda namítané skutečné nečerpání jednotlivých konkrétních přestávek není faktorem, který poukazuje na případnou nemožnost čerpat přestávky z objektivních důvodů. Žalobci tvrdili, že za posuzované období (cca 38 měsíců) došlo k zásahu v době přestávky v 45 případech u žalobce a) a v 37 případech u žalobce b), což podle nich při čtrnácti dvanáctihodinových směnách není nízké číslo. Soud předpokládá, že žalobci tím chtěli vyjádřit, že měsíčně mívají čtrnáct dvanáctihodinových směn. Na každou dvanáctihodinovou směnu připadají obvykle dvě přestávky v délce 30 minut, tj. 28 přestávek za měsíc. Vzhledem k délce posuzovaného období bylo žalobci a) narušeno průměrně 1,18 přestávky měsíčně (45 / 38), tj. 4,2 % přestávek měsíčně (1,18 / 28 x 100 %), a žalobci b) bylo narušeno 0,97 přestávky měsíčně, tj. 3,5 % přestávek měsíčně (0,97 / 28 x 100 %). Tyto údaje soud na rozdíl od žalobců považuje za poměrně nízké číslo nasvědčující výjimečnosti (ojedinělosti) narušení přestávek.
57. Soud navíc nepřehlédl, že žalobci uváděný počet narušených přestávek [45 u žalobce a) a 37 u žalobce b)] odpovídá hodnotám uvedeným v rozhodnutí krajského ředitele jako počet případů, kdy dotyčný nečerpal přestávku v určený čas, nýbrž v čase náhradně vymezeném.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Krajský ředitel k tomu poznamenal, že v některých z těchto případů byla zaznamenána pouze činnost v podobě práce ve spisu v systému ETŘ nebo nebyl uveden důvod posunutí přestávky (srov. strany 15 až 17 rozhodnutí krajského ředitele). Jak již soud uvedl výše, v případě výkonu vlastního šetření na přidělených spisech a administrativní činnosti nebylo nutné provádět úkony v době naplánovaných přestávek.

58. Z analýzy služeb žalobce a) soud zjistil, že v roce 2018 mu bylo posunuto celkem 12 přestávek, avšak pouze 5 z nich bylo spojeno s výjezdem (poznámka „Maják“, lékařské vyšetření v nemocnici Kadaň); 6 posunutých přestávek bylo v případě práce na spisu, aniž by byl zřejmý objektivní důvod pro posunutí přestávky; v 1 případě nebyla změna přestávky nijak zdůvodněna. V roce 2019 bylo žalobci a) posunuto celkem 18 přestávek, avšak pouze 4 z nich byly spojeny s výjezdem (poznámka „Maják“); 1 případ byl dán administrativní chybou (stejný čas odpočinku s druhou hlídkou); 1 případ nebyl vůbec zdůvodněn a zbylých 12 přestávek bylo posunuto v případě práce na spisu (ve 2 případech lze uvažovat o objektivních důvodech pro posunutí přestávky – čekání na technika, pohřešovaná osoba). V roce 2020 bylo žalobci a) posunuto celkem 10 přestávek, z toho jen 2 byly spojeny s výjezdem (poznámka „Maják“), v 1 případě šlo o jiný objektivní důvod (prověření oznámení na linku 158 spojené s asistencí RZS a HZS) a zbylých 7 přestávek bylo posunuto v případě práce na spisu, aniž by byl zřejmý objektivní důvod pro posunutí přestávky. V roce 2021 (do 9. 3. 2021) bylo žalobci a) posunuto celkem 5 přestávek, z toho 2 spojené s výjezdem (poznámka „Maják“), ve 2 případech šlo o jiný objektivní důvod (zajištění odklizení mrtvé srny ze silnice, pracovní úraz) a zbylá 1 přestávka byla posunuta v případě práce na spisu, aniž by byl zřejmý objektivní důvod pro posunutí přestávky.
59. Odečteme-li případy práce na spisu bez uvedení objektivního důvodu pro posunutí přestávky a zcela neodůvodněné posuny, zbývá v případě žalobce a) jen 19 posunutých přestávek, tj. průměrně 0,5 přestávky měsíčně ($19 / 38$), resp. 1,8 % přestávek měsíčně ($0,5 / 28 \times 100 \%$).
60. Z analýzy služeb žalobce b) soud zjistil, že v roce 2018 mu bylo posunuto celkem 6 přestávek, avšak pouze 2 z nich byly spojeny s výjezdem (poznámka „Maják“, zákrok Bugsys bar); 4 posunuté přestávky byly v případě práce na spisu, aniž by byl zřejmý objektivní důvod pro posunutí přestávky. V roce 2019 bylo žalobci b) posunuto celkem 13 přestávek, avšak pouze 3 z nich byly spojeny s výjezdem (poznámka „Maják“); 1 případ byl dán administrativní chybou (stejný čas odpočinku s druhou hlídkou); 7 přestávek bylo posunuto v případě práce na spisu, aniž by byl zřejmý objektivní důvod pro posunutí přestávky; ve zbylých 2 případech není uvedena práce na konkrétním spisu, ani údaj, z něhož by bylo možné dovodit, že šlo o objektivní důvod pro posunutí přestávky. V roce 2020 bylo žalobci b) posunuto celkem 9 přestávek, z toho jen 3 byly spojeny s výjezdem (poznámka „Maják“), v 1 případě šlo o jiný objektivní důvod (zajištění místa činu) a zbylých 5 přestávek bylo posunuto v případě práce na spisu, aniž by byl zřejmý objektivní důvod pro posunutí přestávky. V roce 2021 (do 9. 3. 2021) bylo žalobci b) posunuto celkem 9 přestávek, z toho 2 spojené s výjezdem (poznámka „Maják“), ve 3 případech šlo o jiný objektivní důvod (zajištění dopravní nehody, zajištění odklizení mrtvé srny ze silnice, pracovní úraz), 3 přestávky byly posunuty v případě práce na spisu, aniž by byl zřejmý objektivní důvod pro posunutí přestávky; v 1 případě nebyla změna přestávky nijak zdůvodněna.
61. Odečteme-li případy práce na spisu bez uvedení objektivního důvodu pro posunutí přestávky a zcela neodůvodněné posuny, zbývá v případě žalobce b) jen 15 posunutých

přestávek, tj. průměrně 0,39 přestávky měsíčně (15 / 38), resp. 1,4 % přestávek měsíčně (0,39 / 28 x 100 %).

62. Soud tak dospěl k jednoznačnému závěru, že k narušení přestávek (k jejich posunu oproti plánovanému času) docházelo jen ojediněle. Žádné jiné případy narušení přestávek žalobci v žalobě konkrétně neoznačili.
63. K námitce žalobců, že museli být během přestávky připraveni vyjet, museli být ve stejnokroji, mít u sebe služební telefon a zbraň, soud odkazuje na již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 89/2021-65: „*Tomu, aby čas poskytnutý příslušníkům jako přestávka ve službě na jídlo a odpočinek splňoval požadavky § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, nebrání ani určitý diskomfort při čerpání přestávky v jídelně (praktická nemožnost opustit budovu a skutečnost, že příslušník na sobě v budově musí mít služební úbor a vysílačku), ani sama o sobě skutečnost, že v některých odděleních je přestávka čerpána přímo na stanovišti, aniž by byl příslušník vystřídán.*“
64. Se žalobci lze souhlasit v tom, že je povinností vedoucího zajistit řádné čerpání přestávky. V nyní řešené věci však nebylo prokázáno, že by čerpání přestávek vedoucí umožňovali jen teoreticky a mlčky přihlíželi tomu, že přestávka není fakticky čerpána, jak tvrdí žalobci.
65. Jakkoli soud chápe, že se žalobci obávali odmítnout výjezd, neboť by je kolegové nepovažovali za řádné policisty, nic to nemění na skutečnosti, že skutečné narušení přestávek žalobci v žalobě i v replice tvrdili jen v 45 případech [žalobce a)] a v 37 případech [žalobce b)]. To soud s ohledem na výše uvedené považuje za mimořádné (ojedinělé) situace, které nevyvracejí, že žalobci měli možnost nerušeného čerpání přestávek obecně zajištěnu.
66. Pokud jde o nesouhlas žalobců s argumentací krajského ředitele, že dozorčí službu vykonávali žalobci včetně dalších žadatelů a *de facto* si sami narušovali přestávky tím, že se navzájem posílali na výjezdy, soud poznamenává, že žalovaný tento argument krajského ředitele nepřevzal. S ohledem na mimořádnost narušení přestávek naopak žalovaný považoval za irelevantní, kdo byl v pozici dozorčího. Soud se proto nebude touto námitkou více zabývat.
67. Soud uzavírá, že výkon služby inspektora na obvodním oddělení Kadaň byl nastaven tak, že žalobci mohli čerpat přestávky ve službě na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, které se podle odstavce 2 téhož ustanovení nezapočítávají do doby služby. Nejednalo se o přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru a nebyl dán důvod k tomu, aby tyto přestávky byly žalobcům proplaceny.
68. K návrhu žalobců na provedení výsledku jednotlivých žadatelů a svědka J. Ř. v tomto soudním řízení soud uvádí, že žalobci nijak nezpochybnili zjištění žalovaného učiněná na základě listinných důkazů založených ve správním spisu a sami z těchto zjištění vycházeli. Zmíněné listinné důkazy přitom korespondují se zjištěními plynoucími z výpovědí svědků vyslechnutých ve správním řízení a vyvracejí skutkovou verzi předestřenou žalobci. Za této situace vyhodnotil soud navržené dokazování jako nadbytečné a v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. je neprovedl. Žalobci navíc ve svém důkazním návrhu ani netvrdili, že by navržený výslech svědků měl přinést informace relevantně zpochybňující dosavadní skutkové závěry.
69. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žaloby v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodné, a proto je v rozsahu, ve kterém nebyly odmítnuty, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

70. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 3 s. ř. s. Žaloby byly zčásti odmítnuty, ve zbytku žalobci neměli úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení

soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. ledna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu